

Νίκος Τσούκας, ένας ιεραπόστολος ανθρωπιάς - Ηλία Λιαμή Θεολόγου, Μουσικού, συνεργάτη της «Μαγνήτων Κιβωτός»

/ [Γνώμες](#)

Νίκος Τσούκας, ένας ιεραπόστολος ανθρωπιάς

Διαφορετικά τα είχαμε προγραμματίσει, Νίκο μου, στην τελευταία Αυγουστιάτικη Παράκληση, έξω από την Ευαγγελίστρια. Για πρώτη -και τελευταία- φορά, σε βρήκα ασυνεπή.

- Γράφει ο Ηλίας Λιαμής, Θεολόγος, Μουσικός, συνεργάτης της «Μαγνήτων Κιβωτός»

ΕΙΣ ΜΝΗΜΗΝ ΚΑΙ ΠΡΟΤΥΠΩΣΙΝ

Η παρουσία των ανθρώπων στη ζωή μας, ιδιαίτερα εκείνων με τους οποίους έχουμε συχνή συναναστροφή, φαίνεται αυτονόητη. Έρχεται όμως η απουσία και αποκαλύπτει, με τρόπο οδυνηρό, τη θέση που κατείχαν στην καρδιά μας.

Υπάρχουν άνθρωποι που έζησαν ανάμεσά μας για να προσφέρουν. Υπάρχουν άλλοι, που έζησαν για να διδάξουν. Υπάρχουν όμως και κάποιοι άλλοι που έζησαν για να συνεχίσει ο κόσμος να στηρίζεται σε στέρεους πυλώνες ήθους, αξιών και ακεραιότητας. Και αυτό είναι η ύψιστη προσφορά και η ύψιστη διδασκαλία.

Πολλά ήταν ο τόσο αγαπητός Νίκος Τσούκας. Κυρίως όμως ήταν αυτό το τελευταίο.

Όσοι αξιώθηκαν να τον γνωρίσουν και να συνεργαστούν μαζί του, μετρούν την απουσία του με τις λέξεις του, τις πάντα μετρημένες, και τις πράξεις, τις πάντα διακριτικές. Παιδεύουν το νου τους να θυμηθεί κάτι περιττό, κάτι άσκοπο, κάτι φλύαρο. Τίποτε! Κάθε λέξη και κάθε πράξη στρατευμένες με δωρικότητα και πειθαρχία στο χτίσιμο ενός ονείρου, με ευωδία ομορφιάς, πατρίδας και ουρανού.

Συνέπεια λόγων και πράξεων, απόλυτη. Κατάθεση δυνάμεων, απλόχερη. Επικέντρωση του νου, μόνον στο ουσιώδες, το κύριο, το σημαντικό. Συντονισμός των δυνάμεων της ψυχής, στον εντοπισμό του φωτός, του κρυμμένου μέσα σε μία ομίχλη μικροτήτων, ασημαντότητας και αλλαζόντων κυμβάλων, που τόσο θολώνουν τις μέρες μας.

Και υπεράνω όλων αυτών, η ακούσια αφάνεια, η αποφυγή προσωπικής προβολής, η ταπεινοφροσύνη, η οποία έρεε αβίαστα, ως φυσική προέκταση έμφυτου ταπεινού φρονήματος.

Παντού και πάντα το ίδιο στίγμα· στην τοπική αυτοδιοίκηση, στον αθλητισμό, σε κοινωνικές πρωτοβουλίες, σε συλλογικές δραστηριότητες. Παντού και πάντα το μπόλι της ανθρωπιάς του σε δομές συχνά απρόσωπες, γραφειοκρατικές, κυνικές, με επίφαση μέριμνας για την κοινωνία... γενικά, αλλά αδιάφορες για τα συγκεκριμένα πρόσωπα. Χώροι με ανάγκη μιας άλλου είδους ιεραποστολής, χώροι που αξιώθηκαν τον Νίκο Τσούκα, έναν ιεραπόστολο ανθρωπιάς.

Κι ανάμεσά τους, η «Μαγνήτων Κιβωτός», το όραμα ενός Επισκόπου που, για να το υλοποιήσει ακούμπησε σε άνθρωπο πολύτιμο, οραματιστή και ικανότατο. Η «Μαγνήτων Κιβωτός»! Ένας οργανισμός καλαισθησίας και ελπίδας, που αξιώθηκε να στηριχτεί επί έτη πολλά σε άνθρωπο ο οποίος, όντως, λειτούργησε ως κιβωτός

διάσωσης ιδεωδών και οραματισμών.

Ο αείμνηστος Νίκος Τσούκας γίνεται πλέον μέλος της χορείας της μνήμης μας, της οδυνηρής μνήμης μας, η οποία, όσα χρόνια κι αν περάσουν, δεν θα μπορέσει να συμφιλιωθεί με την απώλεια. Η καρδιά όμως θα ξεπεράσει την οδύνη της μνήμης και θα αναζητήσει την παράταση αλλά και την δικαίωση αυτής της παρουσίας του Νίκου στις ζωές όλων μας.

Ο αείμνηστος Νίκος Τσούκας γίνεται πλέον μέλος και της αιωνίας μνήμης του Θεού. Είναι άξιον και δίκαιον, ο πόθος του για συνάντηση με τον προσωπικό Θεό των απάντων και με την Υπεραγία Θεοτόκο, την οποία αφανώς τιμούσε και ολόψυχα δοξολογούσε, να έχει πλέον οδηγηθεί στην εκπλήρωσή του.

Οι Αυγουστιάτικες Παρακλήσεις, μέσα και έξω από τους μαγευτικούς ναούς του Πηλίου, θα φέρουν πλέον, άρρηκτα συνδεδεμένες, δύο απουσίες:

Τη μία, της Παναγίας, της οποίας θα προετοιμάζουμε το κατευόδιο προς τους ουρανούς.

Την άλλη του Νίκου μας, τον οποίον κατευοδώνουμε προς την αιωνία ανάπαυση.

Και οι δύο, απουσίες χαρμολύπης. Χαρμολύπη για την Παναγιά μας, που πάντα θα επιστρέφει στα παιδιά της. Χαρμολύπη και για τον Νίκο τον Τσούκα, που η προσδοκία του για τα επουράνια έγινε πλέον γεγονός αιωνιότητας στην αγκαλιά του Θεού της αγάπης και του ελέους.

Θα τη θυμάμαι τη χαρά σου για τη φετινή εκδήλωση στον τόπο σου, τη Μακρυνίτσα. Για όσο αξιωθούμε, κάθε χρόνο, πρώτη με δεκατρείς Αυγούστου, σε κάθε Αυγουστιάτικη Παράκληση, όπου θα καθόμαστε μετά, εγώ, υψώνοντας ένα ποτηράκι, ένα «γεια σου Νίκο» δεν θα το παραλείψω ποτέ.

Η.Λ.